

ρα ἡ παράσημον τοῦτο κέκτηται· διὰ τοὺς δικαιουμένους νὰ τύχω-
 ραι τῆς διακριτικῆς ταύτης τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως, ἐν Γαλλίᾳ,
 ἐὰν συνενώσῃ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ παρασήμῳ τὸν ἀγγλικὸν Σταυ-
 ρὸν τῆς Βικτωρίας, τὸ παράσημον τοῦ τάγματος τοῦ Λουτροῦ, τὸ
 παράσημον τῆς Περικνημίδος καὶ ἐν τισὶ περιπτώσεσι τὸ ὄφελος συν-
 τάξεως ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου. Ἡ Λεγεὼν τῆς τιμῆς τῶν Γάλλων
 ἀποτελεῖ πάντα ταῦτα ὁμοῦ καὶ τι πρὸς. Ἐχαρακτήρισθη δὲ ὡς τιμῆ-
 μα δημοσίου λατρείας, εἶδος σωματείου ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, διευ-
 θυνομένου ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἔθνους. Ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐνότητα
 πάθους αὐτοῦ ὁ Γάλλος συνεχῶνευσεν πάντας τοὺς εἰς τὸν ἱπποτισμὸν
 προσφερομένους σταυροὺς ἐν τῷ ἐνὶ καὶ μόνῳ σταυρῷ τῆς Λεγεῶνος
 τῆς Τιμῆς. Ἐλέγχθη μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας ὅτι οὐδεὶς φιλόδοξος δύ-
 νатаи νὰ στερῇται τοῦ παρασήμου τούτου τῶν τε δικαίων καὶ τῶν
 ἀδικῶν. Τὸ μικρὸν ἐξ ἐρυθρᾶς ταινίας σημεῖον ἐν τῷ τμήματι τῆς κομ-
 βιδοῦς δύναται νὰ σημαίνῃ ἀπέλπιδα γενναιότητα ἐν τῷ πεδίῳ τῆς
 μάχης, μακρὰν περίοδον στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, εἰκοσάδα ἐκτρα-
 πειῶν καὶ σειρὰν τραυμάτων κτηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ. Ἐν τῷ πολι-
 τικῷ τμήματι πάλιν δύναται ν' ἀντιπροσωπεύῃ ἀπλῆν ἐν τῷ ἐμπορίῳ
 ἐπιτυχίαν, ἢ ἀγαθὴν τύχην ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἢ καί, ὡς τὰ πολλοῦ-
 λητα πρὸ ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν σκάνδαλα κατεδείξαν, τὴν ἱκανότητα βε-
 βηώς καὶ ἡκίστα καλῶς χρησιμοποιομένου βολαντίου εἰς ἐξαγορὰν τοῦ
 ἐπιζήλου διακριτικοῦ τούτου γνωρίσματος δολίφ τῷ τρόπῳ. Ἐν τοῖς
 δημοσίοις ἀξιώμασιν ἡ Λεγεὼν τῆς Τιμῆς δύναται νὰ σημαίνῃ τὰ ἐξω-
 τερικὰ μόνον καὶ ὁρατὰ σημεῖα προαγωγῆς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην
 εἶναι καὶ ἡκίστα ἐνδιαφέρουσα· ὑπὸ ἄλλας ὁμῶς ἐπέψεις εἶναι ἰδια-
 ζόντως ἐλκυστικῇ.

Ἐσφαλμένον τὸ υποθέσθαι ὅτι ἡ Λεγεὼν τῆς Τιμῆς εἶναι κοινὸν κόσμημα δυνάμενον εὐκόλως νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ ἐκτιμηθῇ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτικῶν τοῦ τάγματος τούτου μελῶν δὲν ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὰς 32 χιλιάδας ἐνῷ ὁ τῶν πολιτικῶν δὲν εἶναι ἀνώτερος τῶν 22 χιλιάδων. Ἡ πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν χρησιμοποιοιμένη ἐν ταύτῃ μέθοδος κατατείνει εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν οὕτως ὥστε τὸ τάγμα νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν ἀποκλειστικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, ὃν ἐκέκτητο κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ καταρτισμὸν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας τῇ 5/17 Μαΐου 1802. Ἡ Λεγεὼν τῆς Τιμῆς ἀντικατέστησε τὰ παράσημα τοῦ Ταξιδάρχου Μιχαὴλ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ', τοῦ Ἀγίου Πνεύματος Ἑρρίκου τοῦ Γ', τοῦ ὁρους Καρμελ Ἑρρίκου τοῦ Δ', τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ' καὶ τὸ τῆς ἀξίας τὸ ἰδρυθὲν ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' ὑπὲρ τῶν διαμαρτυρομένων. Παντα τὰ παράσημα τῆς ἀρχαίας Γαλλίας συνεχωνεύθησαν ἐν τῷ νέῳ τούτῳ δημιουργήματι, ἀξιοματικοὶ δὲ τοῦ στρατοῦ εὐρέως προετιμῶντο τῶν ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀξιούντων αὐτό, καθόσον τῷ 1815 χίλιοι τετραχόσιοι μόνον πολιτικοὶ εἶχον εἰσυχθῇ ἐν τῷ τάγματι ἀπέναντι 97 χιλιάδων στρατιωτικῶν.

Ἡ ἀνωτάτη τάξις τοῦ παρασημοῦ, ὁ μεγαλόσταυρος, περιορίζεται εἰς ὀγδοήκοντα μέλη· ὁ ἀμέσως κατώτερος ἔχει ὁ τοῦ ἀνωτέρου Ταξιάρχου δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνει τὰ διακόσια, ἡ τοῦ κατωτέρου Ταξιάρχου χίλια καὶ ἡ τοῦ ἀξιωματικοῦ τέσσαρας χιλιάδας, ἀλλ' ἡ τοῦ ἱππότης εἶναι ἀπεριόριστος. Ἡ τάξις εἰς ἣν τὸ παρασημον ἀνήκει δηλοῦται ὑπὸ τοῦ τρόπου καθ' ὃν φέρεται, τοῦ χρώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πλάτους καὶ μεγέθους τῆς ταινίας. Οὕτως οἱ μεγαλόσταυροι ἀναγνωρίζονται ὑπὸ εὐρείας ταινίας διαγωνίως ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ Κατὰ γενικὸν κανόνα πάντα τὰ μέλη ὀφείλουν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ τάγμα ὡς ἱππῶται καὶ διαμείνωσιν ἐπὶ τῶν χρόνων ἐν τῇ τῶν ἱπποτῶν τάξει· πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ὁ προβιβασμὸς αὐτῶν, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐξαιρέσεις προκειμένου π. χ. περὶ λαμπρῶν ὑπηρεσιῶν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης κλπ. ὑπηρεσία δὲ ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπολογίζεται ὡς διπλάσιος χρόνος. Πάντες οἱ φέροντες τὸ παρασημον τοῦτο ἀξιοῦνται στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ.

Ἡ ὁτι δὴποτε καὶ νὰ λεχθῇ εἰς περίελκων καὶ ζημίαν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἀξιοσημείωτοι εἶναι οἱ περὶ ταύτης λόγοι τοῦ Θιέρσου, εἰπόντος· «ἀφαιμένης κατὰ μέρος τῆς καταχρήσεως ἥτις δύναται νὰ συνδεδεσθῇ ἐν ὅτῳ τοιοῦτον εἶδος παρασῆμου, καταχρήσεως φύσει ἐνυπαρχούσης ἐν πάσαις ταῖς ἀμοιβαῖς ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον, ὥς ἀνακηνησθῶμεν ὅτι ἡ Λεγεὼν

τῆς Τιμῆς ἀποτελεῖ θεσμὸν ζητοῦντα νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ταπεινοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ μετριόφρονος σοφοῦ τὸ αὐτὸ παράσημον ὅπερ προῦρισται νὰ κοσμήτῃ τὰ στήθη ἀρχιστρατῆγων, ἡγεμόνων καὶ βασιλέων».

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ

Ὁ κύριος Λέων Δίετ, ὁ ἀσπιναλόγος καὶ ζωγράφος περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τοῦ Χασίς ἀπολαύσεως ὡς ἑπομένως :

Ἦμην ἐν Καίρῳ κατὰ τὸν μῆνα τοῦ Ραμαζάν. Λαμπρά ἡμέρα ἔ-
κλινε πρὸς τὴν Δύσιν καὶ οἱ στόμαχοι τῶν νηστεούντων ἐν τῇ γειτονίᾳ
ἐπαισθητῶς συνετραχίσσαντο. Πάντες ἀνυπομόνως ἀνέμενον τὸν ἐσπερινὸν
κανονισμὸν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ σύνθημα τῆς μέχρι πρωῒας ἐστίασεως,
συνάμα ὅμως καὶ ἄδειαν πρὸς τὸ ἐλευθέρως καπνίζειν καὶ ἰδιαζόντως μά-
λιστα. Ὅποια δοκιμασία τὸ υποβάλλεσθαι ἐπὶ δόλοκληρον ἡμέραν εἰς ἀπο-
χὴν ἀπὸ καπνισμάτος. Ὅταν ἔρριπτον τὰ βλέμματα εἰς τὴν ὁδὸν καθέωρων
τοὺς ἀστὺς συνηγμένους ἐν τοῖς σκοτεινοῖς αὐτῶν ἐργαστηρίοις καὶ καθη-
μένους ἐν ταῖς σκιεραῖς στέγαις περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μ. μ. καθαρίζον-
τας δέλααι τοὺς ναργιλέδες αὐτῶν. Ἐπὶ ὥρας ἐστίλθουν αὐτοὺς διὰ τῶν ἀπα-
λοτάτων ρακῶν, ἔπαιζον μετὰ τῶν συστροφῶν τῶν ἐρυθρῶν καὶ πρασίνων
σωλήνων ἐπλήρουν αὐτοὺς διὰ βεβρεγμένου τουμπεκὶ καὶ παρασκευάζοντο
ἐν γένει εἰς χρῆσιν αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ὁ παθούμενος κανονισμο-
σὸς ἀντήχησε ἀνὰ τὴν πόλιν, χιλιάδες πυρεῖων μετὰ κρότου καὶ ὥσπ' ἑ
ἐξ συνθήματος ἀνήφθησαν καὶ χιλιάδες καπνιστῶν ἐπεδόθησαν εἰς τὸ λίαν
ἐπιθυμητὸν πρῶτον κάπνισμα.

Ἀπέναντι μου ἐκάθητο γέρων μετὰ κιτρίνου νυκτερινοῦ ἐνδύματος καὶ ἐκάπνιζε Χασίς. Καθαρῶς ἔβλεπον αὐτὸν βαθίζοντα τὸ μαγευτικὸν μέλαν πινακίδιον εἰς τὸν ἀπαλὸν τουμπεκὶ καὶ εἶτα θέτοντα ἐπ' αὐτοῦ τὰ χρυσιζόντα ἀνημμένα τεμάχια ἀνθρακος. Εἶτα ἐρόφα μετὰ βαθέων στεναγμῶν, οἵπερ διὰ τοῦ στενοῦ δρομίσκου ἔπληττον τὰς ἀκοάς μου καὶ ἔβλεπον μόνον τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Τοῦτο καὶ ἐγὼ σήμερον θ' ἀποπειραθῶ, εἶπον κατ' ἑμαυτόν, καὶ ἔβλεπον πῶς ἐκεῖ κάτω ὁ γέρων ἐκεῖνος ὡχρότερος πάντοτε καθίστατο μετ' ὀφθαλμῶν ἐπὶ μᾶλλον θαλίηνν λαμβανόντων ὄψιν . . . Προδῆλως εὐρίσκετο ἐν μεγάλῃ ἀπολαύσει.

Τὴν ἐσπέραν μετέβην μετὰ γνωστοῦ μοι προσώπου εἰς τὴν συνοικίαν Μούσκη· ἡ κιτρίνη πανσέληνος ἐφώτιζεν ἡμᾶς. Πολλὰ διελθόντες μικρὰ τουρκικὰ καφφενεῖα, ἅτινα ὑπέρπλεω πελατῶν ἐφαίνοντο ὡς ἄλλα μουσεῖα, κήρινα περιλαμβάνοντα προπλάσματα, εὔρομεν ἐπὶ τέλους θέσιν τινὰ ἐν ἐνὶ τούτων καὶ ἐτέθη δι' ἐμὲ τάπης ἐπὶ τοῦ θρανίου, ὅπερ ἔκειτο κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου. Ἐπὶ τούτῳ ἐκάθησα· ὁ δὲ καφφεὺς πρὸς ὃν εἶχε νεύσει ὁ συνοδός μου ἔφερε πρὸ ἐμοῦ ναργκιλέν. Πάραυτα ἤρχισεν νὰ ροφῶ τὸν κυανοῦν καὶ ἡδὺν καπνὸν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων, βραδέως δὲ ἐκ νέου ἐξεδίδον τοῦτον ἀπὸ τοῦ στόματος. Δὲν δυσηρεστούμην εὐρισκόμενος ἐν τῷ ἀκαθάρτῳ ἐκείνῳ χώρῳ τῷ πλήρει ρυπαρῶν ἀνδρῶν. Ἀκριβῶς δέκα πρόσωπα ἐκάθηντο ἐκεῖ παρὰ τὸ χάσις αὐτῶν. Ταῦτα ἐφαίνοντό μοι λίαν κωμικά, τινὰ μὲν ὥσει ἐκ μολύβδου ἀποκεκομμένα, ἄλλα ὥσει ἐκ ζύμης μεμορφωμένα καὶ ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκινήτους καὶ κενούς. Δύο ἢ τρία, ἅτινα βαθέως εἶχον παραδοθῇ εἰς τὸ κάπνισμα, ἔκειντο ἡμιβεθυλισμένα εἰς παραδόξους θέσεις μετὰ τῶν βραχιόνων πληρέστατα μετ' ἀλλήλων συνδεδεμένων καὶ ὑποστηριζόντων ὅπισθεν τὸν τράχηλον καὶ τῶν κνημῶν συνεπτυγμένων ἐπίσης. Ἐν τῷ μέσῳ ἐκάθητο νέος ἄραψ' αἰεὶδὸς κρούων τὴν ταραβούκαν (κεράμειον κύμβαλον) ἐναλλάξ διὰ τῆς πυγμῆς καὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων. Ταύτοχρόνως ἡκούετο παρ' αὐτοῦ μετ' ἑρρίνου φωνῆς ἡ μονότονος μελωδία δο, ρε, μι, ρε μι, ρε μι, ρε μι, ρε δο· ἔφαλλεν οὗτος ποικίλα, τὸν ὕπνον προσκαλοῦντα ἄσματα, ποικιλλόμενα διὰ λέξεων ἀτελευτήτως ἐπαναλαμβάνομένων, κατ' ἐπανάληψιν δὲ τὴν γλυκεῖαν νύκτα καὶ τὸν ἡδὺν ὕπνον καὶ τὸν γλυκὺν παράδειτον «Γκενινέ-ἐλ-μαῖμ» (κῆπος τοῦ ὕπνου), «Λεῖλα-Ἴλ-Λεῖλα» (ἡ νύξ, ἡ νύξ) οὕτως ἐπαναλαμβάνοντο οἱ οὐδέποτε

ἐπαρκῶς ἀκουόμενοι στίχοι· ἐξάκις ἐπανελάμβανε ἐκάστην κυρίαν στροφὴν.

Ἡμίσεια ὥρα τοιουτοτρόπως παρήλθε. Μετὰ μικρὸν κατελήφθη ὑπὸ ἰδιάζοντος συναισθήματος, καθ' ὃ ἀπέβην, ὡς κοινῶς λέγεται, καθ' ὅλοκληρίαν ὀφθαλμὸς καὶ ταυτοχρόνως καθ' ὅλοκληρίαν οὖς. Ὅλον ἐν ἡ ἀντιληπτικότης μου περιωρίζετο ἐν ταῖς λεπταῖς ταύταις αἰσθήσεσι. Ἀερώδες τι καὶ αἰθέριον εἰσῆλθεν ἐν ἐμοὶ καὶ καθ' ὅλοκληρίαν βαθμηδὸν ἀπέσθενέ με. Τὸ ἔρρινον ἥσυχον, ὅπερ κατ' ἀρχὰς τοσοῦτον κοινὸν μοὶ ἐφαίνετο, ἀντήχει βαθμηδὸν μελωδικώτερον εἰς τὰ ὠτά μου· τὸ ἥσυχον ἐκεῖνο ἀντήχει εἰς τὰ ὠτά μου πολλῶ μαγευτικώτερον ἢ κελᾶδον ἀηδόνος. Ἀληθὴ θαυμασία τῆς ἁρμονίας περιεκύκλουν με δι' ὁρατῶν σχεδὸν κυματοειδῶν σχημάτων καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἤκουον καὶ διὰ τῶν ὠτῶν ἔβλεπον. Ὁ αἰοδὸς ἔφαλλε τὰ ἄσπρα τοῦ Ἀδελ Σανέχ, τὰς λαμπρότητας τῶν ἐπτὰ οὐρανῶν καὶ τοῦ παραδείσου. Μοὶ ἐφαίνετο ὥστε ἐγὼ αὐτὸς ἔφαλλον ἢ μάλλον ὥστε δίκην πνοῆς ἐκ τοῦ στόματος ἀφίουν τοὺς μελωδικούς τούτους ἤχους, ἐν εἶδει ἁρμονικῆς εὐωδίας. Τὰ βλέφαρά μου βαρύτερα ὅλον ἐκαθίσταντο, κατὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἡ συνείδησις μου μετετρέπετο εἰς ἀόριστον ἀκινήσιαν ἐν Ἀλλὰχ ἐκ νέου ἀνῆγειρέ με τότε ὡς ἄλλος σάλπιγγος ἤχος, ἡ τὸ ἐν εἶδει γρυλλισμοῦ α-α-α-α-αχ τῶν ἀκρατῶν. Τότε ἀνεκτόμην συναίσθησιν ἐμαυτοῦ φαινομενικῶς ὅμως, διότι πράγματι ἐστρουόμην τοιαύτης. Πάντα τὰ περὶ ἐμὲ καθίσταντο αἰετοπερὶ μεῖζονα καὶ λαμπρότερα. Οἱ ρυπαροὶ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐρειδόμενοι καπνιστὰ ἐφαίνοντό μοι ὡς μέλη τῆς ἀνώτατης κοινωνίας, ὡς ἀνιότεροι λειτουργοὶ λαμπρὰς περιβεβλημένοι στολάς. Ὁ τόπος ἐφ' οὗ ἔκαθήμεν ἐφαίνετό μοι ὥστε ἐκ μεταξὺς κατεσκευασμένος, χρυσοῖς κεκοσμημένος ποικιλίαι καὶ ἀτέρμων, ὁ ναργιλὲς ἵστατο πρὸ ἐμοῦ ὑψηλὸς καὶ ἀποστειλὼν ὡς τέμνος ἐκ ποικιλοχρῶμων χρυστάλλων. Τὰ μέλη μου ἐφαίνοντό μοι ὑπεράνθρωπα καὶ ὡς μέλη γίγαντος, ὁ δὲ παρ' ἐμοὶ φίλος παρίστατο εἰς τὰ ὅματά μου ὡς ὠραιότατος τῶν ὠραιότατων, περὶ ὧν ἔφαλλον ὁ αἰοδός, μετ' ἀνεκφράστων δὲ θεληγῶν καὶ μετὰ βραχιόνων καὶ πλευρῶν, ἅπερ ἐγὼ μόνον κατενόουν.

Εἶδος ὑπνώσεως, καταλάβόν με ὅλοκληρον, περιεκύκλωσεν ὡς νέφος ἀνηκούστου ὅλως εὐδαιμονίας. Μετ' ἀνεκφράστου ταχύτητος ἐπῆλθέ μοι ἡ συναίσθησις ἀμέτρου εὐμερίας, ἣν ἄγνωστον ἂν ἐσκεπτόμην ἢ ὠνειροπώλουν. Ἀν ἡδυνάμην νὰ ὁμιλήσω χιλιᾶκις κατ' ἐπανάληψιν θὰ ἔλεγον: «ὅποσον εὐτυχὴς εἰμι, ὡ πόσον εὐτυχὴς πρὸ ἀπάντων τῶν θνητῶν».

Εἰσέτι ἤκουον κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτην τῆς ὑπνώσεως, εἰσέτι ἔπαιζε τὸ οὖς μετὰ τῶν ἤχων τῆς πραγματικότητος. Ἀλλὰ πάραυτα ὁ ὀφθαλμὸς ἐκτίσαστο τὴν κυριαρχίαν καὶ κατέστη βαθμηδὸν ὁ πυρὴν τῆς ζωῆς μου. Ἔβλεπον καὶ ἔβλεπον καὶ ἔβλεπον ὅχι τόσον σώματα ὅσον χρώματα. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος μετετράπη εἰς χρώματα πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, τὰ χρώματα δὲ ταῦτα ἀνῆκον ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ οὐράνιον τόξον. Ἐπτάχρωμος λαμπρότης περιέβαλλέ με· πρὸ ἐμοῦ εὐρίσκατο εἰς οὐράνια ἐκτεινόμενον ὕψη οὐράνιον τόξον ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε δευτέρον, τρίτον, χιλιστόν μέχρι τῆς ἄκρας ἀποστάσεως. Διὰ μέσου τοῦ ἐκ τῶν τούτου σωροῦ, αἱ στῆλαι καὶ ζῶναι τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ὡς φλόγες διαλάμπουσαι, ἐχώρουν ἐγὼ ἢ ἔπλεον ἢ ἐνηχόμην ἐν ἀκατανοήτῳ κινήσει διὰ μέσου ἐπταχρῶμων πυλῶν πρὸς θαυμασίους μιναρέδες ἐκ καθαροῦ φωτός, πρὸς τεμένη ἀπεριγράπτου λαμπρότητος. . . Θαμβωτικὴ ἐν γένει λάμψις καὶ ἀκτινοβολήσεις καὶ σπινθηρισμοὶ ὑπὸ τὰ αὐτὰ πάντοτε ἐπτά χρώματα ἐφαίνοντο περὶ ἐμὲ καὶ ἐν ἐμοί. Ἐν τούτοις συνεδεόμην εἰσέτι διὰ λεπτῶν τιγῶν ἰνῶν μετὰ τῆς πραγματικότητος, διότι ἀδιακόπως ἤκουον. Ἀλλ' ἡρῶ ἡ ἀκοή συνετάραξέ με. Ἐκαστον Ἀλλὰχ κατέθελέ με καὶ ὅτε ἐπανελαμβάνετο ὑπὸ πολλῶν στομάτων τὸ ἀλλὰχ μοὶ ἐφαίνετο ὡς ἀνέμου πνοὴ ἐν πεφωταγωγημένη πόλει, οὕτως ὥστε αἱ ἐρυθρὰ πράσινα, κίτρινα καὶ κυανὰ φλόγες ἡπειλοῦντο νὰ σθεσθῶσιν. Ἡ μαγεία ὅμως ἐπετεινέτο. Ἐν ἐμοὶ ὑπῆρχε συναίσθησις ἐσωτερικῆς ἀνυψώσεως, γενικῆς βελτιώσεως καὶ ἀναπτύξεως δυνάμεως. Ἀείποτε ὑψηλότερος καθιστάμην. Ἀπέβην ἴσος τῷ Θεῷ καὶ ἔπλεον ἐν φωτοβόλοις ὕψεσιν ἄνω καὶ κάτω. Βαθῶς κατωθεν ἐμοῦ ἔβλεπον τὸ Κάϊρον ἐκτεταμένον (μέχρι τοῦδε ἡ αἰσθησις εὐρίσκατο εἰσέτι ἐν τῇ θέσει αὐτῆς), τὸ Κάϊρον μετὰ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ὁμάδων, αἵτινες ἐφαίνοντο συγχωνευθεῖσαι εἰς κανονικὸν κύμα. Ἀεί-

ποτε ἀπέβαινον ὁ παντοδύναμος ἀπὸ νεύρου εἰς νεῦρον ἀπίστευτος εὐχαρίστησις διεχέετο. Εἶχον εἶδος ἀσυναίσθητου συνειδήσεως τῆς θεότητός μου καὶ ἐπίστευον ὅτι ἄνωθεν διηύθυνον, ἡμειβον, ἐτιμῶρουν, οὐχὶ διὰ βλέμματος, οὐδέποτε δὲ δι' ἰδέας τινὸς ἀλλὰ μόνον διὰ κινήσεως τῆς συναίσθησεως.

Τότε δὲ δὲν ἔβλεπον πλέον τὸ Κάϊρον, καθ' ὅλοκληρίαν ἀπώλεσα τὸν κάτω τοῦτον κόσμον ἐκ τῶν νευρικῶν μου ἰνῶν. Ἐτέρα ἦτο ἡ σφαῖρα ἐκείνη, ἐν ἣ ἡρέμα ὑπέφωσκον, ἀτέρμων ἔκτασις ἄνευ παραλίῶν, κόσμος ἀφ' οὗ ἔλειπε πᾶν τὸ κοσμικόν. Οὐδὲν παρετηρεῖτο μεταβατικὸν στάδιον, ἕκαστον ὅριον διελύετο καὶ ἐξηλείφετο ἐν τῇ χαρποπῶ ταύτῃ εὐδαιμονίᾳ ἐντὸς τοῦ ἰῶν ἑαυτοῦ, ἐν γενικότητι παντός εἶδους ὑπάρξεως. Ἦδη οὐδὲν πλέον ἤκουον, ἔβλεπον ὅμως κάλλιστα πράγματα, ἅτινα δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ, πάντα ἀπειράριθμα καὶ ἐν ἀκατανοήτῳ τελειότητι. Τοῦτο ἦτο τὸ τέλειον ὄνειρον ἄνευ γήινου ἐδάφους. Καὶ πρῶτον εἶδον ὅτι εὐρισκόμην ἐν κόσμῳ συγκεκροτημένῳ καθ' ὅλοκληρίαν ἐκ κορασιῶν: ὁλόκληρα σύννεφα εἰς μεγάλας ἐκτεινόμενα ἐκτάσεις καὶ φέροντα δισεκατομύρια θαυμασιῶν γυναικείων μορφῶν, περὶ μὲν μέχρι σημεῖου εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἔφθανεν ὁ ὀφθαλμὸς, πρὸς τ' ἄνω δὲ καὶ πρὸς τὰ κάτω μέχρι τῶν ἐξαφανιζομένων ὁρίων· οὐδὲν ἐφαίνετο ἢ ἀπαστράπτοντες ὀφθαλμοί, κυματίζουσαι κόμαι. Ἐκατομύρια ἐν πλήρει θεϊκῇ μορφῇ, ἄλλα ἐκατομύρια ἐν ἐπταχρῶμοις καλύμμασιν, ἐν ἀρράφῃς ἐνδύμασι, κινουμένοις ἐλευθέρως περὶ τὸ σῶμα αὐτῶν. Καὶ ὅμως οὐδεμίαν τούτων τῶν γυναικείων μορφῶν ἡδυνάμην νὰ ἴδω τελείως, καθόσον ἀδιακόπως μετεμορφώτο ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην ὥστε κατ' ἀρέσκειαν ν' ἀντήλασσον τὰ μέλη τῶν σωμάτων αὐτῶν ἐν ἀπαύστῳ ἀντανακλωμένῃ λάμψει ἀναριθμητῶν στοιχείων καὶ συστατικῶν τοῦ κάλλους. Ἐν τούτοις ἐν τῷ ἀτελειότητῳ τούτῳ γαλαξίᾳ γυναικείων ὑπάρξεων, τῶν πεπυκνωμένων κεφαλῇ πρὸς κεφαλὴν καὶ ὅμως πρὸς ὅμον, μία, ἐκατοντάδας μιλιῶν ἀπ' ἐμοῦ ἀφισταμένη, ὥστε αἰσθανθεῖσα τὴν διὰ νεύματος πρόσκλησιν, ἐρέθη πλησίον μου καὶ παραχρῆμα πάλιν ἐξηφανίσθη, διότι ὁ νοῦς μου δὲν ἡδύνατο νὰ μείνῃ σταθερὸς οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ, περὶ ἐμὲ δὲ ἐπῆρξετο αἰωνία ἐμφάνισις καὶ ἐκ νέου ἐξαφανίσις ἐν αὐτῇ τῇ ἐμφάνισι. . . Εἶτα πάλιν διέτρεχον εὐρείας οὐρανίας ἐκτάσεις, ἐν αἷς οἱ ἀστέρες παρήρχοντο ὡς νέφη ἄμμου ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἐκρέμαντο ἐν τῇ κόμῃ μου, ἐν τοῖς ἐνδύμασί μου. . . Εἶτα πάλιν ἀφικόμην εἰς τι ἔχον μορφήν οἰκοδομήματος ὡς ἐρείπια αἰγυπτιακοῦ ναοῦ μετὰ διόδων ἐν μέσῳ στηλῶν. Ἐφαίνετό μοι ὥστε παρῆλθον δισεκατομύρια τοιούτων στηλῶν, ἀλλ' ἄλλα δισεκατομύρια παραπλησίον στηλῶν ἵσαντο πρὸ ἐμοῦ ἐν σειραῖς ἀλεπαλλήλοις. Πάντες οὗτοι οἱ διάδρομοι ἦσαν πλήρεις ἀνθρώπων, οἵτινες πανταχόθεν προσήρχοντο εἰς ἐμὲ χωρὶς ποσῶς νὰ στενοχωρῶσι τὸν χώρον. Εὐχαρίστως ἔβλεπον τούτους καὶ ἕκαστον αὐτῶν κατ' ἰδίαν, πάντες δὲ ἦσαν εὐτυχεῖς εἰσπνέοντες καὶ ἀσπνέοντες εὐτυχίαν. Οὐδεὶς ὁμιλήσει πρὸς με· οὐδ' ἐγὼ ἀπέτεινα τὸν λόγον πρὸς τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ὁ περιδινόμενος οὗτος πληθυσμὸς ἐφαίνετο κινούμενος ἐν μαγικῷ ρεύματι γενικῆς συνεννοήσεως, οὕτως ὥστε ἕκαστος αὐτῶν ἐγίνωσκε περὶ τοῦ ἐτέρου πάντα παρελθόντα καὶ μέλλοντα, τὰ ἐν τῇ διανοῇ καὶ τοῖς αἰσθήμασι, κίνησιν πρὸς κίνησιν, ἀκαριαίως καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ γνωρίζῃ τὴν τρόπῳ. Ἐνόμιζα ὅτι ὁλόκληρος αὕτη ἡ σκηνὴ μίαν μόνον διήρκεσε στιγμὴν, ταυτοχρόνως ὅμως εἶχον καὶ τὴν αὐταπάτην, καθ' ἣν ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ διεδραματίσθη ὁλόκληρος παγκόσμιος ἱστορία, ἐπῆλθε δηλονότι ἀπειρος ἐνέργεια ἄνευ ὅμως οἰασθῆναι δόξασης. Ἐπανειλημμένως ἐδυθίζοντο ὅπισθεν μου δισεκατομύρια στηλῶν ἐνόμιζα ὅτι ὑπῆρχον ἐκατομύρια ὅλα ἐτῶν, ἅπερ ἐδαπάνησα εἰς τὸ νὰ διέλθω τὰς ἀνωτέρω διόδους ὁλοκληρῶν αἰώνων κατὰ τοὺς ὁποίους, ἐκεῖ προχωρῶν, ἔζησα χωρὶς ποσῶς ν' ἀποκίμω καὶ πάντοτε προχωρῶν πρὸς τὰ ἄνω, ἐν τέλει δὲ ὥστε ἀνερχόμενος κλίμακα ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους, κύμα φωτεινῶν βαθμίδων ἐκ διαφανοῦς «οὐδέν», αἰετοπερὶ μεῖζονος ἡρέμα καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης κοπώσεως μετὰ τῆς φανεράς δὲ συνειδήσεως ὅτι θὰ ἔφθανον εἰς τὴν κορυφὴν. Ποῦ ὅμως μετέβαινον; καὶ πρὸς τί; δὲν ἐρωτῶ ἑαυτὸν, δὲν προαισθάνομαι τοῦτο. Δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος οὐδὲ καλλιτέχνης. . . ἐν ὁλοκλήρῳ τούτῳ τῷ ὀνειροπολικῷ κόσμῳ οὐδεμίαν συνήντησα εἰκόνα ἢ ἄγαλμα ἡσθάνομην δὲ μόνον συνήθη αἰσθητικὸν βίον ἐν αἰθερίᾳ αἴγλῃ καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀνεκφράστως εὐδαίμονα ἑμαυτὸν ἐλογιζόμην, γενικῶς ὅλως χωρὶς νὰ ἐφαρμώσω τι ἐπὶ

τοῦ ἰδίου μου βίου . . . καὶ ὅμως ὀριστικώτατα κατενόουν ὀριστικωτά-
την εὐδαιμονίαν, ἣς ἀπέλαυνον . . .

« Α α α α χ » !

Μετ' ὀξύτητος ὅλως δυσχερέστου ἤλχος τις, ὥσπερ ἐκ διαβολικῆς σάλ-
πιγγος προερχόμενος, διέσχισε τὰ βαθύτατα ὄνειρα μου. Οὗτος διέσπασε
τὸ ἀκουστικόν μου νεῦρον καὶ μετέγαγε τμήμα τῆς ἀνθισταμένης ὑπάρ-
ξεώς μου εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἡ εἰς τὴν ἐργήγορσιν μεταβάσις μου ἀ-
πετέλεσε σκληρὰν δοκιμασίαν. Τὸ πνεῦμα μου ἵπτατο εἰσέτι ἀλλὰ τὸ
σῶμα δὲν ἠδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ αὐτό. Ἐκ τούτου προήλθε ἡ σαφε-
στάτη αἰσθησις ὅτι δῆθεν ἀνιπτάμην εἰκοσάκις, συνέχρουν διὰ τῆς κεφα-
λῆς μου ἐν ἐκάστῃ πτήσῃ τὸν τοῦ θαλάμου ὄροφον (καὶ μάλιστα πάντοτε
κατὰ τινὰ ὠρισμένον ἤχον τῆς μουσικῆς), ὅτι ἐπιπτον εἰτα πάλιν ἐπὶ
τοῦ δαπέδου, ὅτι ἔθραυον τὰς κνήμας μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναιμι
πλέον μόνον νὰ καθῆμαι, ὅτι ἔσπευδον ἐκ τῆς θέσεως μου εἰς τὸν ὄροφον
πάλιν καὶ αἰωρούμην οὕτως ἐφ' ἱκανὸν μεταξὺ ὀρόφου καὶ δαπέδου.

Κατὰ τὸ δόξασημα τῆς αἰωρήσεως ταύτης ἐν τοιαύτῃ ἐρισκόμενῃ
ἐργήγορσιν ὥστε ἠδυνάμην νὰ ἐγερθῶ. Ἡμὴν ἐσκοτισμένους ἀλλὰ κατώρθωσα
ὁρὸς νὰ ἐξέλθω τοῦ δωματίου. Οἱ ἐν τῷ ὁδῷ ἄνθρωποι μοὶ ἐφαίνοντο ὡς κα-
θαρὰ βδελύγματα, οὕτως ὥστε θὰ προετίμω νὰ διέφευγα αὐτούς. Ἄλλως
ἀπέφευγα ἕκαστον αὐτῶν, σχηματίζων τόξον, ὡσάκις παρ' αὐτοῖς διηρ-
χόμεν, ὅν τρόπον ἀπέφευγον καὶ πάντα τὰ σταθερὰ ἀντικείμενα, διότι
ἡσθάνομην ὅτι κατέστην πολλῶν παχύτερος καὶ ὀγκωδέστερος ὥστε μετὰ
μειζονος κόπου ἠδυνάμην νὰ διέλθω ἢ πρότερον. Τοῦτο ἦτο ἀπόρροια
τῆς ἀνωτέρω ἐξεικονισθείσης αἰσθήσεως καθ' ἣν ἀπέβην γίγας καὶ ἡ
φαντασιώδης αὕτη ἰδέα διήρκει εἰσέτι: «Τί ἦτο ὁλόκληρος ὁ κόσμος
ἀπέναντι ἐμοῦ, ἐγὼ ἤμην πολλῶν εὐτυχέστερος». Οἱ διαβάται εἰθισμένοι
ἐν τοιαύτῃ συμπεριφορᾷ καθαρῶς διέγνωσαν τὴν κατάστασιν μου καὶ
ἐβοήθουν με νὰ διέλθω. Εἰς τὸν οἶκον μεταβάς κατεκλίθην καὶ βαθείως
ἐκοιμήθην ροχαλῶν ὡς γαλῆ. Ἐγόγγυζον, ἔκλαιον καὶ ἐμεμψιμοῖρουν,
αἰσθανόμενος ὅτι πανταχόθεν ἀδικήματα ἐγένοντο μοικαὶ ὑπὸ πάντων βα-
θείως ἐταπεινούμην. Πρὸς τὴν πρωίαν ἐνόμισα ὅτι ἀνόητός τις προσελθὼν
ἐπλησσε μεθ' ὑπερμεγέθους σφυρίου καὶ κανονικῶς τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ αὐ-
τῇ πάντοτε θέσει. Καὶ ὅμως πληρέστατα κατενόουν ὅτι δὲν εἶχεν οὕτω τὸ
πρᾶγμα, διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοὶ συνέβαινεν ἦτο πρᾶγματι τὸ ἐξῆς.
Καθήμενος ἐν τῇ κλίνῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐκτύπων τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ
τοιχοῦ κανονικῶς. Ἡσθάνομην ὅτι τοῦτο προὔκαλει με πόνον ἐν τού-
τοις δὲν ἠδυνάμην νὰ παύσω καὶ διηνεχῶς ἐξηκολούθουν πλήττων τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου μέχρις ὅτου, κραυγὴν βάλλων, ἐξεπήδησα τῆς
κλίνης. Τὸν κτύπον ὅμως ἤκουον εἰσέτι, ἀλλ' ἐν τῇ παρακειμένῃ οἰ-
κίᾳ. Αὐτόθι κόπτης ἐπιθυμῶν νὰ εἰσελθῇ ἔκρουσε τὴν θύραν διὰ τοῦ
πλήκτρου καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου οὐχὶ ἄπαξ ἢ δις ἢ
τρὶς ἀλλὰ κανονικῶς μέχρις ὅτου θὰ ἰννοίγετο αὐτῷ ἡ θύρα. Ὑπὸ φαι-
δρότητος κατέληψθην ὅτε ἠδυνήθην νὰ χύσω ὁχεῖον ὕδατος ὑπεράνω τῆς
κεφαλῆς μου πρὸς πλήρη ἐξαφάνισιν τοῦ τολμηροῦ παιγνιδίου ἐκ τῶν
νεύρων μου.

Τοιαῦται αἱ ἐκ τοῦ Χ α σ ἰς ἐντυπώσεις μου.

Η ΜΑΡΙΑ

(Διήγημα πρωτότυπον).

«Σὺ μόνη τῶν ἀδικουμένων ἡ θερμὴ προστάτις, σὺ μόνη τῶν παρ-
θένων ἡ εὐρεῖα σκέπη, σὺ μόνη δύνασαι νὰ θεραπεύσῃς τὴν αἰμάσσουσαν
καρδίαν μου, οὐρανία Παρθένη. Ὅπως τὸ βρέφος τὸ ἀδύνατον, ὅποταν
πᾶσχη, πρὸς τὴν φιλόστοργον μητέρα δακρύβρεκτον τὸ βλέμμα στρέφει
καὶ τὰς ἀπαλὰς αὐτοῦ ἐκτείνει χεῖρας, οὕτω καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ἀπολύτῃ
ἀδυναμίᾳ μου ἐν τῷ δεινῷ ἀπελπισμῷ μου πρὸς σὲ τὰς χεῖρας τείνω
καὶ τὸ ὄμμα μου ἐπικαλεῖται τὴν ἀντίληψίν σου ἀπόλλυμαι ἀπὶ-
στου καρδίας οἰκτρὸν θῦμα. Σπεῦσον, ὀκτειρόν, βοήθησόν μοι, ἀγαθὴ
Θεοτόκε!».

Γονυπετὴς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς ἁγίας Θεομήτορος ἐντὸς τοῦ ναυδρίου
μόνη ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα κόρη χαριτόδωτος, πλὴν δυστυχῆς, ἡ ὀρφανὴ
Μαρία. Ὠχρόλευκος καὶ μελανεῖμων ὁμοίαζε πρὸς ἄγγελον, μυστηριώδη
ἐπισκέπτῃν τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου, ἔτοιμον πρὸς πτήσιν αἰθερόεσσαν ἐν
περιπτώσει προσπελάσεως ἡμαρτωλῶν βλεμμάτων. Καὶ μὴ δὲν εἶναι ἄγ-
γελος ἁθῶα κόρη εὐλαβῶς προσευχόμενη! Μὴ ἡ προσευχὴ δὲν ἔχει τὴν
ἁγίαν ἰσχύϊν νὰ καθιστᾷ ἀγγέλους τοὺς θνητούς! Ἡ προσευχὴ, τὸ ψυχι-
κὸν βάλαμα τῶν ἐν τῇ γῇ πασχόντων, ἡ συνέντευξις τῶν θνητῶν μετὰ
τοῦ θεοῦ, ἡ προκαλοῦσα τοῦ Θεοῦ τὴν εὐσπλαγγνίαν, ἡ περιβάλ-
λουσα ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Πνεύματος, αὐτὴ καὶ μό-
νη ἡμῖν μένει ἡ ἐσχάτη ἀληθὴς παραμυθία, ἡ χωρίζουσα ἀπὸ τοῦ
πάσχοντος καὶ καταπονουμένου σώματος τὸ πνεῦμα καὶ δεικνύσα ἡμῖν
τοῦτο ἀπαθές, ἀθάνατον, τῷ θεῷ ὅμοιον.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρία τὴν εἰς οὐρανούς ὁμῶνμον αὐτῇ ἐπικαλεῖται:
«Βοήθησόν μοι, λέγει, γλυκεῖα Παρθένη, ἁγία Μαρία!»—Μαρία. . . Μα-
ρία. . . ἀντήχησαν οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ. Σιγῇ ἵσταται ἡ κόρη ἐν ἐκστά-
σει. Τίς ἐκάλεσεν αὐτήν; τίς ἦτο ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ τὰ ὅλα αὐτῆς πλή-
ξασα, ἡ δις τὸ ὄνομα αὐτῆς καλέσασα; . . . Ἡ ἀγαθὴ Θεομήτωρ ἠλέησε
τὴν τάλαιναν. . . καλεῖ αὐτὴν εἰς οὐρανούς. Εὐγνώμων εἰς τὴν ἱερὰν
ἰτένισε μορφήν ἐν τῇ εἰκόνι τῆς Παρθένου ἡ προσευχόμενη, καὶ εἶδε ταύ-
την θεσπεσίως μειδιῶσαν, συμπαθῶς αὐτῇ προσβλέπουσαν: καὶ εἶδε Χε-
ρουβὶμ λευκίμονα περιλαμπῇ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς Παναγίας ἄδοντα·
καὶ εἶδεν ἑαυτὴν πτερόεσσαν, ὁμοίαν τοῖς ἀγγέλοις. Καὶ εἶδε τὸν ναὸν ἀν-
θρώπων πλήρη, τὰς λαυπάδας φῶς χεούσας ἀπλετον καὶ φωτιζούσας τὸν
νεκρὸν παρθένου, ἥτις ἐν φερέτρῳ ἄπνους ἔκειτο: καὶ εἶδε, καὶ διέκρινε,
καὶ ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ νεκρῷ ἑαυτήν, ἐταράχθη ἐκ τῆς θέας, ἔκλεισε
τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ πάντα ἡφανίσθησαν καὶ γνόφος ταύτην περιεκάλυψε.
Καὶ εἶδεν ἐν τῷ σκότει θάλασσαν παφλάζουσαν καὶ κύματα ἀφρίζοντα,
καὶ εἶδε πτώμα ἐν αὐτοῖς ἀνηλεῶς δερόμενον, καὶ εἶδε καὶ διέκρινε καὶ
ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ πτώματι τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, τὸν ἄπιστον
ἐραστήν, τὸν Ἀγαμέμνονα. Πρὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης καὶ φορικῶδους θέας
συνεικινήθη, κατεταράχθη, ἀπεροφθῆναι ἠθέλησεν ἵνα κραυγᾷ. ἵνα βοή-
θειαν αἰτήσῃται, ἀλλ' ἀντὶ φωνῆς ρόγχους μόνον καὶ βῆχας ὑπόκωφον ἀ-
φῆκεν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος. Καὶ ἤδη τὸ πᾶν ἀπώλεσεν: οὐδ' ἔβλεπεν, οὐδ'
ἤκουεν, οὐδ' ἐκινεῖτο πλέον, οὐδ' ἡσθάνετο. . . εἶχεν ἐκπνεύσει.

Ὁ κώδων τοῦ ναῖσκου ἐκ διαλειμμάτων ἔχει πενθίμως καὶ ἔκα-
στος αὐτοῦ ἤχος θρηνωδῶς παλλόμενος ἐν τῷ αἰθέρι ἀπόλλυται εἰς τὸ
ἄχανές ψάλλον ἐν μονοτονίᾳ «ματαιότης! . . . ματαιότης! . . . μα-
ταιότης!!» Συναίσθημα μελᾶγχολον κατέχει τοὺς ἀκούοντας. Δυσ-
ρεστεῖται ὁ τυφλός, ὅταν ἐπαναλέγῃσιν αὐτῷ τὴν τύφλωσίν του, δυσ-
ρεστεῖται ὁ θνητός, ὅταν ὑπενθυμίζωσιν αὐτῷ τὸ μάταιον τοῦ βίου καὶ
τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις ὁ κώδων ἐξακολουθεῖ θρηνῶν, τὸν θάνατον ἀγ-
γέλλων κόρης, ἥτις ὡς χθὲς ἔζη καὶ εὐτυχῆς ἔθεωρεῖτο. Μαρία ὀνομά-
ζεται ἡ κόρη ἡ θανοῦσα, νεκρά εὐρέθη ἐν τῷ ναυδρίῳ, κατακειμένη
ἐπὶ τῶν μαρμάρων πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Ἀειπαρθένου. Ἀντὶ λιθάνου
τὴν ψυχὴν αὐτῆς προσήνεγκε τῇ Θεοτόκῃ, ἀντὶ δὲ κηροῦ τὸ σῶμα ἑαυ-
τῆς κατέθηκε πρὸ τῆς εἰκόνης. Ἀπέθανε προσευχόμενη: πόσον εἶναι γλυ-
κὸ νὰ ἀποθάνῃ τις, τὸν νοῦν εἰς οὐρανούς ἐξυψωμένον ἔχων καὶ δεόμενος!

Ἐντὸς λευκοῦ φερέτρου φέρουσιν ὠχρὸν τὸν νεκρὸν τῆς δυστυχοῦς
Μαρίας: ἐστολισμένην ἔχουσι τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης δι' ἀνθέων καὶ
χρυσῶν συρμάτων, ὥσπερ ἦτο ἐρασμία νέμφη, ἡ δὲ μέλαινα καὶ ἐβενίνη
αὐτῆς κόμη ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐσπαρμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ὡς ἀμε-
ρίμων κοιμωμένην παριστᾷ αὐτὴν θεοτότα. Ἐπεθύμει ἵνα γίνῃ νέμ-
φη, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸν ναόν, ἐκ δεξιῶν αὐτῆς ἔχουσα τὸν Ἀγαμέμνο-
να. Ἐπεθύμει νὰ κληθῇ ἐκείνου σύζυγος, ἐκείνου τοῦ ἀθλίου, ὅστις
ἀνάνδρως ἐγκατέλιπεν αὐτήν, καὶ ἀντ' ἐκείνου συνεζεύχθη μετὰ τοῦ
θανάτου καὶ ἤδη ἄγεται εἰς τὸν ναὸν τὸν θάνατον ἐν ταῖς ἀγκάλαις
ἔχουσα.

Ὁ Ἀγαμέμνων, ἐπιπόλαιος ψυχῇ, χαρακτήρ ἄστατος, ἄγᾳπα τὴν
Μαρίαν, ὅπως παῖζεν μόνον. Ἦτο ἡ Μαρία ὀρφανὴ καὶ πτωχὴ κόρη,
δὲν εἶχε προῖκα καὶ αὐτὸς ἀπέφευγε νὰ νυμφευθῇ αὐτήν! ὦ τοῦτο, ἡ-
θελεν εἶναι ἄντικρυς ἄνοια. Καὶ ὅμως εἶδεν αὐτῇ ἐλπίδας καὶ ὠκί-